

Λόγοι γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου -Τα



Οι μάνες που έχουν καθυστερημένα παιδιά, που κάνουν συνέχεια σκηνές, που λερώνουν, τι τραβάνε οι καημένες! Μαρτύριο! Γνώρισα μια μάνα που έχει κοτζάμ παιδί και δεν μπορεί να το κουμαντάρη, γιατί κάνει κάτι αταξίες!... Το καημένο παίρνει τις ακαθαρσίες και πασαλείβει τα ντουβάρια, τα σεντόνια... Η μάνα να συμμαζεύη, να καθαρίζη το σπίτι, να κάνη όλο το νοικοκυριό, και αυτό να τα κάνη όλα άνω-κάτω, όλα να τα λερώνη. Να κρύβη η φουκαριάρα τα απορρυπαντικά και αυτό να τα βρίσκη και να τα πίνη! Ολόκληρα ντουλάπια τα πετάει κάτω από το μπαλκόνι. Φύλαξε ο Θεός και δεν σκότωσε κανέναν μέχρι τώρα. Και δεν είναι μια μέρα και

δυο. Χρόνια ολόκληρα είναι η κατάσταση!

– Μπορεί, Γέροντα, κάποιος που είναι λειψός στο μυαλό να έχει ταπείνωση και καλωσύνη;

– Πως δεν μπορεί! Να, αυτό το παιδάκι που έρχεται συχνά εδώ στο μοναστήρι μπορεί να

είναι διανοητικά καθυστερημένο, αλλά την καλωσύνη που έχει αυτό, ποιος λογικός άνθρωπος

την έχει; Τι προσευχή, τι μετάνοιες κάνει! Όταν με την κήλη δυσκολευόμουν να κάνω μετάνοιες, του είπαν οι γονείς του: «Ο Παππούλης είναι άρρωστος· δεν μπορεί να

κάνη μετάνοιες». Κάνω ‘γω», είπε εκείνο, και έκανε μετά μετάνοιες για μένα και γινόταν

μούσκεμα στον ιδρώτα. Πόσο φιλότιμο, πόση αρχοντιά έχει! Μια φορά το έδειρε ένα παιδί στην

γειτονιά, κι εκείνο, αφού έφαγε το ξύλο, του έδωσε το χέρι και του είπε: «Γεια, χαρά!». Ακούς;

Ποιος γνωστικός το κάνει αυτό, κι ας έχη διαβάσει Ευαγγέλιο και ένα σωρό πνευματικά βιβλία.

Να, και πριν από λίγες μέρες που είχε έρθει εδώ όλη η οικογένεια του να με δη, αυτό κάθησε

δίπλα μου και η αδελφούλα του πιο πέρα. Μόλις είδε την αδελφούλα του που κάθησε μακριά

μου, «έλα, κοντά Παππούλη», της λέει και την έβαλε δίπλα μου. Πολύ με συγκίνησε και του

έδωσα ευλογία έναν μεγάλο φιλντισένιο σταυρό που μου είχαν φέρει από τα Ιεροσόλυμα. Μόλις

τον πήρε στα χέρια του, «γιαγιά», είπε και έδειξε πως θα τον βάλη στον τάφο της γιαγιάς του!

Φοβερό! Τίποτε δεν θέλει για τον εαυτό του· όλα για τους άλλους! Αυτό θα πάη με τα τσαρούχια

στον Παράδεισο, αλλά θα βάλη και τους γονείς του στον Παράδεισο.

Μακάρι να ήμουν και εγώ στην θέση του, και ας μην καταλάβαινα και ας μη μιλούσα.

Ενώ ο Θεός μου έδωσε όλα τα αγαθά, εγώ τα αχρήστευσα. Στην άλλη ζωή θα κρύβωνται

μπροστά του ακόμη και θεολόγοι. Μου λέει ο λογισμός ότι οι θεολόγοι Άγιοι στον Ουρανό δεν

θα είναι σε καλύτερη θέση ως προς την γνώση του Θεού από αυτά τα παιδάκια. Ίσως σ’ αυτά να

δώση ο δίκαιος Θεός και κάτι παραπάνω, γιατί εδώ έζησαν στερημένα.

- Γέροντα, όταν μελαγχολή κανείς, τι πρέπει να κάνει, για να το ξεπεράσει;
- Χρειάζεται θεία παρηγοριά.
- Και πως θα την πάρη;
- Να γαντζωθεί στον Χριστό και ο Χριστός θα του την δώσει. Πολλές φορές μπλέκεται το φιλότιμο με τον εγωισμό. Οι περισσότεροι σχιζοφρενείς είναι ευαίσθητες ψυχές. Τυχάνει να συμβή ένα τιποτένιο πράγμα ή κάτι που δεν μπορούν να το αντιμετωπίσουν και υποφέρουν πολύ. Άλλος σκοτώνει άνθρωπο και είναι σαν να μη συμβαίνει τίποτε, ενώ ένας ευαίσθητος, ένα γατάκι αν πατήσει λίγο στο πόδι κατά λάθος, υποφέρει και δεν κοιμάται από την στενοχώρια του. Και άμα δεν κοιμηθεί δυο-τρία βράδια, μετά φυσικά θα τρέξει στον γιατρό.
- Γέροντα, η ψυχολογία λέει ότι, για να βοηθηθεί ένας ψυχοπαθής, πρέπει να λείψει το αίτιο.
- Ναι, αλλά αν υπάρχει αίτιο. Γιατί μερικές φορές, ενώ κάποια πράγματα είναι φυσιολογικά, δικαιολογούνται κατά κάποιον τρόπο, οι άνθρωποι μπαίνουν σε λογισμούς, που πάνε να παλαβώσουν. «Μήπως έχω κάτι κληρονομικό; μήπως δεν είμαι καλά;», λένε. Γνώρισα ένα παλληκάρι που σπούδαζε, διάβαζε έντεκα ώρες το εικοσιτετράωρο και έπαιρνε υποτροφία. Βοηθούσε και την οικογένεια του, γιατί ο πατέρας του ήταν άρρωστος. Στο τέλος κουράστηκε, γιατί ήταν ευαίσθητο· είχε συνεχώς πονοκεφάλους και με πολύ κόπο πήρε το πτυχίο. Είχε μετά λογισμούς μήπως ήταν κληρονομικό. Τι κληρονομικό; Μα και μόνον αν διαβάξη κανείς έντεκα ώρες την ημέρα, θα πάθαι υπερκόπωση, πόσο μάλλον να βοηθάει και τους γονείς και να είναι και ευαίσθητος.
- Γέροντα, ένα παιδί παρουσίασε κάποια μελαγχολία μετά την αυτοκτονία του πατέρα του. Μήπως είναι κληρονομικό;
- Μπορεί να τραυματίστηκε ψυχικά το παιδί. Δεν είναι απόλυτο ότι αυτό είναι κληρονομικό. Ύστερα δεν ξέρουμε και ο πατέρας σε τι κατάσταση βρέθηκε και αυτοκτόνησε. Βέβαια, ένα παιδί που ο πατέρας του είναι κλειστός εκ φύσεως χρειάζεται βοήθεια.

Γιατί, αν
συνεχίση και αυτό να είναι κλειστό – έχει και τον λογισμό μήπως είναι κάτι
κληρονομικό -,
μπορεί να αρρωστήση.
Ο Θεός πάντοτε επιτρέπει να δοκιμασθή ο άνθρωπος όσο αντέχει, αλλά
προστίθενται και
οι κοροϊδίες των ανθρώπων, οπότε κάμπτεται η ψυχή από το επιπλέον βάρος και
γογγύζει. Τους
τρελλούς οι άνθρωποι τους αποτρελλαίνουν. Στην αρχή η τρέλλα οικονομιέται.
Παλιά δεν
υπήρχαν ψυχιατρεία και, αν ήταν κανείς τρελλός, τον έκλειναν σε κάποιο δωμάτιο
με σιδεριές!
Ήταν μια. Περαιτέρω την έλεγαν, που την είχαν κλεισμένη στο σπίτι! Τα παιδιά την
πετροβολούσαν, την κορόιδευαν. Αγρίευε η φουκαριάρα, έπιανε τις σιδεριές,
φώναζε και ό,τι
έβρισκε μπροστά της το πετούσε έξω! Στην άλλη ζωή όμως θα δης η Περιστέρω
να ξεπερνάη
πολλές γνωστικές.
Θυμάμαι και μια άλλη περίπτωση. Ήταν μια οικογένεια που η μεγάλη κόρη
τους ήταν λίγο λειψή, αλλά είχε πολλή καλωσύνη. Ήταν σαράντα ετών, αλλά ήταν
σαν πέντε. Τι
σκηνές της έκαναν μικροί-μεγάλοι! Μια φορά την άφησαν οι γονείς της να
μαγειρέψη κι εκείνοι
πήγαν στο χωράφι. Θα ερχόταν ο αδελφός της από το χωράφι, για να φέρη τα
καλαμπόκια, και
θα έπαιρνε το φαγητό να το πάη στο χωράφι να φάνε οι γονείς τους και οι
εργάτες. Μάζεψε η
καημένη από τον κήπο κολοκυθάκια, μελιτζάνες, φασολάκια και τα είχε έτοιμα να
τα
μαγειρέψη. Πάει η μικρότερη αδελφή της, που ήταν σωστός πειρασμός, τραβάει
τον γάιδαρο
από το αυτί και τον βάζει και τα τρώει όλα! Άντε μετά η καημένη να πάη να
μαζέψη άλλα. Και
δεν είπε τίποτε. Μέχρι να τα ετοιμάση ξανά, ήρθε ο αδελφός της, και αυτή μόλις
τότε έβαζε
φαγητό στην φωτιά. Ξεφόρτωσε τα ζώα και, όταν είδε ότι δεν ήταν έτοιμο το
φαγητό, της έδωσε
ένα ξύλο! Τι ταλαιπωρία περνούσε κάθε μέρα! Η μάνα της η φουκαριάρα
παρακαλούσε να
πεθάνη πρώτα η κόρη της και μετά αυτή, γιατί σκεφτόταν ποιος θα την φρόντιζε.

Και πράγματι,
πέθανε πρώτα η κόρη και ύστερα η μάνα.
Πάντως, αυτοί που δεν είναι καλά στο μυαλό, είναι καλύτερα από πολλούς άλλους.
Έχουν το ακαταλόγιστο και χωρίς εξετάσεις περνούν στην άλλη ζωή.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr